

Na een turbulent vrijgezellenleven dat zeker vijf jaar te lang duurde, heeft Amber eindelijk de man van haar dromen gevonden. De prins op het witte paard (knap, goede baan en nog lief ook) zit bij háár thuis op de bank: een mijlpaal! Toch dient de *midwife*-crisis zich al gauw aan, want zij wil kinderen en hij niet. Als blijkt dat *Mister Perfect* een vreselijk geheim met zich meedraagt, neemt Amber een drastisch besluit: ze pakt haar koffers en vertrekt voor onbepaalde tijd naar Afrika.

Daar ontmoet ze een soulmate zonder bij hem in bed te belanden. Hoe dat komt? Hij is een jaar of negentig, nagenoeg tandeloos en stekeblind. Door de openhartige, confronterende gesprekken die volgen, leert Amber om te gaan met haar kinderwens, de haat-liefdeverhouding met de mannen in haar leven en vooral met zichzelf. Maar wanneer ze in het ziekenhuis belandt, lijkt alles voor niets te zijn geweest...

Geestig om eens op een ándere manier te lezen over een reis naar Afrika. Heerlijke soul-searching, heerlijk boek!

– Floortje Dessing –

Hilarisch, verleidelijk, oprecht en vooral vreselijk herkenbaar!

– Nicolette Kluijver –

Esmir van Wering (39) woont in het centrum van Amsterdam. Ze is auteur, columnist, blogger, journalist en optimist. Haar levensmotto: geniet, lach, wees nieuwsgierig en een beetje naïef, maak fouten en doe regelmatig iets wat je eigenlijk niet durft!

ISBN 978 90 5019 110 4

9 789050 191104

ESMIR VAN WERING
REISJUST

ESMIR *van* WERING

REIS
JUST

MEANDER

Esmir *van* Wering

REIS *Lust*

Voor Diewertje, mijn dierbare zusje

Meander

Inhoud

Elke overeenkomst met bestaande personen en locaties berust op louter toeval.

© 2014 Meander, Rijswijk
Tekst van Esmir van Wering
Omslag van Denise van Leeuwen
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 343 / ISBN 978 90 5019 110 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.esmir.nl

1	Open en bloot	7
2	Een goeie beurt	12
3	Missen	17
4	Traumama	21
5	Een race tegen de (biologische) klok	25
6	Hoezo Mister Perfect?	29
7	Exit	34
8	Vliegangst	38
9	Dom(per)	42
10	Pretface	48
11	Zweten geblazen	54
12	Bang voor piemels	59
13	Halleluja	64
14	Midlove-crisis	69
15	Keuzeverlamming	73
16	Nee	77
17	Littekens	80
18	Boos(t)	82
19	Vragenvuur	89
20	Thuiskomen	97
21	Een samenloop van onhandigheden	103
22	Leerpunt en keerpunt	110
23	Wipwap	116
24	WaterVal	120
25	Kameleon	124
26	Waar ben ik?	128
27	Doctoranders	129
28	Afdeling ongelukkigologie	132
29	Schuldgevoel en slappe lach	137
30	Op pad	140
31	Moede(r)loos	145
32	Een droomscenario	149
33	Terug (maar niet bij af)	154
34	Hoe het verder gaat	158

I *Open en bloot*

Hilversum – op het werk

De adrenaline giert door me heen. Met licht trillende vingers gaat de sleutel in het slot: de toegang tot het verboden genot. Het licht aandoen zou te veel opvallen en de kans op pottenkijkers vergroten. Dus schuifel ik op de tast door het smalle gangetje, op zoek naar de derde deur aan de linkerkant: de veiligste plek op kantoor. Hier, in het propshok, liggen de spullen opgeslagen die gebruikt worden bij televisieopnames. Van statafels en verkeersborden tot vloerbedekking en een levensgrote kerststal. Je kunt het zo gek niet bedenken of het is er.

Wat is een geschikte plek? Met mijn handen als voelsprietten voor me uitgestoken loop ik de ruimte binnen. Als mijn ogen aan de donkere vierkante meters beginnen te wennen, zie ik vaag een tafeltje met daarop een doos met kaarsen. Die kan mooi op de grond.

Nog steeds geen geluid op de gang. Hoelang zal het nog duren? Een kwartiertje heb ik, anders gaat het opvallen. Hij komt toch wel...? Gevoelsmatig zijn er zeker al vijf minuten verstreken. Of was het flauwe kantoorhumor waar ik zojuist – heel pijnlijk – in ben getrapt? Door een opkomend gevoel van teleurstelling besef ik dat ik wéér een lompe actie rijker ben. Waarom doorzie ik dit soort dingen nooit? Dodelijk vermoeiend om verliefd te zijn...

Het rottige gevoel wegslikkend bedenk ik een geloofwaardige comeback: eerst een espresso halen bij de kantine en dan doen alsof ik iets moest afleveren bij een firma om de hoek en... Mijn gedachten stoppen abrupt door het geluid van naderende voetstappen. De zware deur naar de berging kraakt langzaam open. Met een droge tong probeer ik mijn lippen nat te maken.

Een strook licht van de gang komt mee naar binnen via de deuropening. Net genoeg om een glimp van zijn heerlijke, mannelijke lijf op te vangen. Mijn lichaam neemt het nu definitief over van mijn brein. ‘Hier ben ik’, zeg ik weinig verrassend.

Zijn sterke handen trekken me bezitterig naar zich toe. Alsof hij zich iets toe-eigent waar hij al lange tijd recht op heeft en dit nu eindelijk kan innen. Hij kust me hard en stevig. Lang doen we niets anders dan dat. Dan worden zijn lippen zachter en de bewegingen langzamer. Zijn handen gaan over mijn rug. Zijn neus snuivend in mijn nek. Kippenvel kruipt tintelend langs mijn ruggengraat omlaag.

‘Wat ruikt het hier muf, hè?’ ademt hij in mijn oor. ‘Volgende keer toch maar ergens anders heen.’

De gedachte aan ‘een volgende keer’ maakt dat de opmerking over mufheid mij ontgaat. Alleen zijn aanrakingen worden opgeslagen. Zijn handen onder mijn bloes. En hoewel het donker is, hou ik toch automatisch mijn buik een beetje in. Het voelen van zijn huid en zijn inmiddels bekende geur hebben een ADHD-effect op de vlinders in mijn onderbuik. Zijn lekkere mannenbillen, zijn onderrug en schouders. Hij kreunt goedkeurend. Warme handen gaan onder mijn rokje en trekken de panty en string behendig naar beneden. Dan tilt hij me op het wankel tafeltje en komt tussen mijn benen staan. Zelfverzekerd schuift hij me naar zich toe. Het kan me niet dichtbij genoeg. Het klingelende geluid van de gesp van zijn riem versterkt mijn verlangen naar hem en even sluit ik mijn ogen. Dat dit écht gebeurt, is bijna niet te bevatten. Niet vergeten dit!, denk ik verhit, als ons ritmische bonken zachtjes de ruimte vult. Iets fijners is er niet. Ik wil hem helemaal en overal.

Plotseling klinken er opnieuw voetstappen. Een vlugge pas dit keer. Met ingehouden adem houden we elkaar vast.

‘Hoorde jij dat ook?’ Mijn stem klinkt niet als die van mij.

‘Ssst.’

Opnieuw gaat de piepende deur van de berging open. Geen windvlaag die dat voor elkaar zou krijgen.

‘Shit!’ Pijlsnel doet Pjotr een stap achteruit, knipt de lamp aan en trekt zijn broek omhoog, terwijl ik m’n rokje omlaag trek en de knoopjes van mijn bloes dicht probeer te krijgen. Mijn panty en string zitten nog ergens halverwege m’n bovenbenen. Verstoppert, is het enige wat in me opkomt. Nóóit komt hier iemand. Waarom uitgerekend nu wel? Door het gangetje loopt iemand onze kant op. Slechts enkele meters van ons verwijderd.

‘Wow, ik schrik me rot!’ zegt een vrouwelijke collega. ‘Ik had hier niemand verwacht.’

‘Hey hoi. Niets aan de hand hoor’, zegt mijn schatje verrassend rustig.

Een berg opgestapelde dozen kopieerpapier is mijn enige hoop op het voorkomen van de allergrootste flater ooit.

‘Ik kom voor de crewshirts.’

Roerloos en zo klein mogelijk hou ik me schuil achter de stapel dozen. Bijna te bang om adem te halen. Mezelf fatsoenlijk aankleden is geen optie, want elke beweging kan me verraden. Al gauw protesteren mijn enkels en begint mijn linkerbeen te slapen. Laat dit mijn enige straf zijn, smee ik in gedachten.

‘De shirts? Die zullen hier wel ergens bovenop liggen, in die stellingkast’, klinkt zijn sexy stem.

Er wordt iets verschoven en iemand klimt op een kruk of stoel. Mijn hart pompt zo hard, dat ik bang ben dat je het kunt horen. Stel dat mijn collega naar het midden van de ruimte loopt... Pfff, ik ga dood hier achter die dozen!

‘Volgens mij zitten ze in die blauwe krat. Zie je ze?’

Opnieuw vermengt adrenaline zich met onstuimige hartstocht.

‘Bingo!’ hoor ik haar zeggen.

Ik durf niet te kijken, bang te worden gezien door de verkeerde ogen.

‘Nu alleen de keycards nog.’

‘Liggen die niet beneden achter de balie?’

‘Ja natuurlijk, bij Amber’, is het laatste wat ik haar hoor zeggen. De snelle voetstappen verdwijnen weer. Daarna is er een eindeloos lange tijd niets te horen, maar ik durf nog altijd geen vin te verroeren.

‘Ze is weg.’ Pjotr hijst me omhoog, terwijl ik door mijn linkerbeen zak en mijn enkels op slot zitten.

‘Holy shit, dat was op het nippertje!’ Ik kijk hem aan, bang dat dit het was. Voor nu en voor al onze heerlijke volgende dates.

‘Gaat het?’ Hij aait zachtjes over mijn haar en drukt me tegen zich aan.

Ik voel me zo ontzettend fijn in deze armen, dat ik wel zou kunnen huilen. Pjotr reikt naar het lichtknopje. Donkere stilte om ons heen. We zijn veilig. Voor zolang als het duurt.

★ ★ ★

‘En toen kwam er dus ineens iemand binnen!’ zeg ik door de telefoon tegen mijn zusje. Het kan niet wachten tot een later moment, ik moet het even kwijt.

‘Niet! Mijn hemel, zijn jullie betrappt?’ roept ze door de telefoon.

‘Nou, het scheelde weinig.’

Ik hou een hand bij mijn mond en praat met ingehouden stem.

‘Pjotr is net teruggegaan en ik ga over een paar minuten. Gelijktijdig valt te veel op.’

‘Tjonge, Amber. Jij en je baas in de berging?’ zegt ze nadenkend, alsof ze het voor zichzelf op een rijtje probeert te krijgen. ‘En nu dan?’

‘Nu niks. Gewoon weer aan het werk alsof er niets is gebeurd.’

‘Dat is toch niet te doen, Am?’

‘Gaat wel’, zeg ik schouderophalend, alsof ze naast me staat. ‘Ik had dit voor geen goud willen missen. Weet je wat pas echt ondraaglijk is? Wél de hele dag naar hem kijken, maar niet aan hem

kunnen zitten. Wacht even, Val. Ik hoor iets. Kan ik je anders vanavond bellen?’

‘Wat denk jij dan?’ lacht ze.

‘Doeg zussie!’

Met net iets te gloeiende konen loop ik naar beneden. Als ik langs de vergaderruimte kom, zwaait de deur open. De schoonmaker sleept een stapel stoelen naar binnen. Ik glip ertussendoor en ga terug naar kantoor.

‘Wat zie jij er verwilderd uit’, merkt iemand bij de balie op als ik weer achter de computer zit.

‘O, ik heb Rashid net even geholpen met het sjouwen van wat stoelen naar de vergaderzaal.’

Achteloos loop ik naar de keuken en zet de waterkoker aan voor een kalmerend theetje. Altijd een leugen paraat. En ik vind het niet eens erg.

2 *Een goeie beurt*

Hilversum – op het werk

Op heterdaad betrap worden betekent ontslag op staande voet. En aangezien ik deze baan eigenlijk erg leuk vind, zit ik daar niet op te wachten. Dan neem ik de leugens die ik op sommige momenten aan elkaar brei voor lief.

Op kantoor leid ik een dubbelleven. Inmiddels hoor ik mezelf zo vaak de waarheid manipuleren dat ik er zelf in geloof. Als ik bijvoorbeeld na een werkdag niet met Amsterdamse collega's mee naar de trein loop omdat ik bij Pjotr blijf slapen, 'eet ik bij mijn vader of moeder'. Mijn zusje Valerie is mijn favoriete uitvlucht: grote en kleine leugens draaien voornamelijk om haar. De meest uiteenlopende problemen worden haar in de schoenen geschoven. Van *mood swings*, hardnekkig liefdesverdriet en een onrustige moedervlek die verwijderd moet worden tot een acute blindedarmontsteking. Mochten mijn collega's haar ooit ontmoeten, dan verwachten ze een hulpeloos wrak aan te treffen dat nauwelijks voor zichzelf kan denken. Terwijl dat allesbehalve waar is. Valerie heeft juist een opgewekt karakter, humor en energie voor tien. Daarbij is ze nooit ziek. Zij is mijn vangrail wanneer ik uit de bocht vlieg. Mijn steunpilaar als ik instort. En mijn praatpaal als ik vastloop. En Valerie weet als enige dat ik smoorverliefd ben op mijn baas Pjotr.

Wat doe je vanavond? x, lees ik in mijn mobiel. Een berichtje van 'Paulien', oftewel Pjotr.

Ik antwoord gewiekst en hoopvol: *Tot diep in de nacht vrijen met jou...? ;-)*

Ondertussen gaan mijn gedachten razendsnel alle consequenties langs, want stel dat hij toehapt. Vanaf morgen staan de opnames

gepland van een grote entertainmentshow. En de avonden erna zou ik stiekem bij Pjotr blijven slapen, hadden we afgesproken. Voor het eerst drie heerlijke nachten achtereensamen. Een lange vakantie naar de zon is er niets bij. En als daar ineens een extra nachtje aan vastgeplakt kan worden? Ik moet m'n best doen om niet spontaan in juichen uit te barsten.

Mooi!! :-)

En je kinderen dan?

Die zijn een dagje eerder naar Liesbeth.

Oh, FIJN!

Thuis was ik al begonnen met het selecteren van kleding voor de komende vier werkdagen (en drie zinderende nachten!). Het idee was om er vanavond een laatste kritische blik op te werpen en ook om mezelf nog even te finetunen. Dat gaat 'm dus niet meer worden. Hoe kom ik aan schone kleren en wanneer las ik een scheersessie in zonder over de benodigde attributen te beschikken?

Zowel tijdens de opnames als 's nachts wordt het waarschijnlijk flink zweten. Een nat washandje zal niet toereikend zijn. In mijn handtas zit tegenwoordig standaard mascara en lippenstift en toevallig heb ik een extra capuchontrui meegenomen. Die kan worden afgewisseld met het shirtje dat ik vandaag aanheb. Alleen aan mijn rokje valt weinig te variëren. Hebben ze bij een benzinepomp grijze en zwarte panty's? Daar zou ik een nieuwe outfit mee kunnen 'faken'.

Uiterekend nu draag ik onooglijke en niet bij elkaar passende lingerie. Voor geen goud dat Pjotr dit te zien krijgt. Normaal gesproken draag ik deze alleen tijdens het sporten. M'n mooie setjes liggen thuis op de bank uitgestald, klaar voor de logeertas. Misschien dat ik na werktijd nog even snel langs het winkelcentrum kan. Want op en neer naar Amsterdam is niet haalbaar.

De volgende dag ren ik de benen uit mijn lijf op net iets te hoge

hakken. In de televisiestudio ben ik achter de schermen verantwoordelijk voor het wel en wee van de kandidaten – BN'ers. Van glaasjes water, vochtige doekjes, keelsnoepjes en alle varianten koffie tot het schoonmaken van kledkamers en het binnendoorsen van publiek. Ook zonder logeerpunt is het al uitgebreid genieten om bijna doorlopend in de buurt van mijn *sexy hunk* te zijn. Via een gemeenschappelijke frequentie op de portofoon hoor ik hoe Pjotr de touwtjes in handen heeft. Vertrouwd en opwindend.

Als aan het eind van de eerste, lange opnamedag alles op tape staat, is het tijd voor wijn, borrelnoten en bitterballen. Normaal gesproken kan ik aardig tegen alcohol, maar de combinatie van langdurige actie, weinig eten en onvermoeibare liefdeskriebels maakt dat de wijn verrassend snel naar mijn hoofd stijgt. Tolend op mijn pumps roeptoeter ik melig dat ik vannacht lekker romantisch tegen Paulien aan kruip. Geschrokken van mijn eigen opmerking druipt ik af naar de wc.

Dan is het moment aangebroken waar ik al de hele week naar heb uitgekeken: met Pjotr mee naar huis. En dit keer dus niet voor één nachtje. Maar eerst moet ik ongezien bij hem in de auto zien te komen.

'Ga je mee, Amber?' dringt de collega die bij mij om de hoek woont aan. 'Anders halen we de trein niet.'

In een pittig tempo lopen we richting station, nakletsend over de bloopers en de kippenvelmomenten van de dag.

'Aaah, daar komt-ie al aan! Rennen!' roept ze, terwijl ze me aanstoot en aanstalten maakt om weg te sprinten. Dit is mijn kans en dus zeg ik: 'O shit, m'n portemonnee vergeten! Eh, ga jij maar, ik neem wel een trein later.'

De kunst is om op zulke momenten zo cool mogelijk te blijven. Niet omkijken en geen argwaan wekken. Als er niemand te zien is, schiet ik snel een steegje in richting de afgesproken plek. Daar

staat zijn auto. Het begin van een onvergetelijke nacht waarin we steeds opnieuw vrijen alsof het de laatste keer is.

De wekker gaat. Opnamedag vier. De laatste. Geen idee hoe ik mezelf uit bed zou moeten hijsen. Omdat daarmee de nachten met Pjotr er voor onbepaalde tijd op zitten en ook omdat de slaapachterstand zijn tol eist. Ik kan me niet herinneren ooit eerder zo moe te zijn geweest. Mijn voeten branden tot in mijn liezen en elke meter die ik loop is er een te veel. Het is nog vroeg. Toch zet Pjotr me buiten het zicht van de studio af, zodat we niet gelijktijdig binnenkomen. Vaste prik.

De BN'ers zijn er nog niet. Wel de visagist: een Amsterdamse gay die zelden een blad voor de mond neemt. Hij stalt zijn gereedschap uit en blaast in een bekertje dampende koffie.

'Als ik niet wist dat je zo hard werkte, zou ik zweren dat je een nieuw liefde hebt.'

Verschrikt kijk ik hem aan, nadenkend wat te antwoorden.

'Schat, je ziet eruit alsof je terminaal bent...'

'Tsjja, zo voel ik me ook. Heel leuk die opnames, maar ik lig er he-le-maal af.'

'Kom effe zitten, poes. Dan geef ik je een likkie verf.'

Als ik even later 'gerestaureerd' ben, vóél ik me geen haar beter. Maar van slaapgebrek is weinig meer te zien.

★ ★ ★

Hilversum – bij Pjotr

'Ligt het aan mij of zijn je borsten gegroeid?' vraagt Pjotr een paar dagen later tijdens het koken. Nietsvermoedend schiet hij in de roos. Zelfs mijn favoriete bh zit niet meer zoals gebruikelijk. Het is niet zo dat ik 's ochtends hondsberoerd wakker word, maar mijn energie is beduidend minder de laatste dagen.

‘Dat idee heb ik ook’, zeg ik opgewonden. Eigenlijk baal ik dat dit onderwerp nu ter sprake komt. Vooraf heb ik lang en breed over dit moment gefantaseerd. Hoe leuk het zou zijn als ik het zou aansnijden tijdens een lange bos- of strandwandeling. Of op een heerlijke zomeravond met op de achtergrond een zonsondergang. Het zullen de hormonen wel zijn. Pjotr en ik hebben het nog niet over kinderen gehad. Hij is natuurlijk dol op die twee van hem: Lucas van drie en Liv van vijf. En ik weet dat hij gek is op baby’s, dat heeft hij laatst nog gezegd. Maar hoe zou hij denken over gezinsuitbreiding? En hoewel dat waarschijnlijk wel snor zit, weet ik het niet zeker. ‘Liefje, is er iets?’ Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Ik ben twee weken over tijd!’ drop ik het grote nieuws. Pjotr zet de borden op tafel en komt naar me toe. ‘Wow, denk je dat je zwanger bent?’ ‘Ongelofelijk, hè?’ knik ik met bijna betraande ogen. De gemiste setting van een ondergaand zonnetje doet er al niet meer toe. Naar dit moment heb ik lang uitgekeken. ‘Nou, ongelofelijk? Dat niet echt’, zegt Pjotr en kijkt diep in mijn ogen. ‘Nee? Nou, mij overvalt het wel een beetje. Ik wil het natuurlijk ook wel, hoor. Heel graag zelfs’, begin ik te ratelen van zenuwen, opluchting en enthousiasme. ‘Heb je een test gedaan?’ ‘Nee, nog niet. Zullen we dat morgen samen doen?’ Hij pakt mijn hoofd zachtjes vast en zegt: ‘Schatje, begrijp me niet verkeerd.’ Hij kijkt me aan met een typische ‘slechtnieuwswitdrukking’ op zijn gezicht. ‘Ik hoop van harte dat je níét zwanger bent. Want in die van mij zit namelijk een dubbele knoop!’

3 *Missen*

Hilversum – op het werk

Tot lang na ons vrijen lig ik wakker. Wat allerm minst een probleem is, want dat zijn de momenten dat ik hem ongegeneerd kan bekijken. De haartjes op zijn armen. Hoe hij ademhaalt. De structuur van zijn huid. Zijn lippen.

Is dit een onschuldige verliefdheid? Of sta ik alweer met mijn tenen over het randje van mijn eeuwige mannenvalkuil?, vraag ik mezelf in het donker af.

Verliefd zijn, écht verliefd zijn, kun je niet half doen. Het is alles of niets. Iemand een beetje leuk vinden is een teken dat het niet goed zit, weet ik inmiddels. En Pjotr is léúk. Ontzettend leuk. Buitenkanserig leuk zelfs. En verslavend.

Om de avonden zonder Pjotr door te komen ben ik begonnen met het overtypen van al onze sms’jes en whatsappjes. Stuk voor stuk, inclusief spelfouten. Secretaresse van het jaar zal ik nooit worden, maar in dit document ontbreekt geen enkel detail. Dromerig blader ik door de pagina’s. Achtenvijftig in totaal met allemaal lieve, grappige, geile en hartverwarmende berichtjes. Het liefst zou ik alles uitprinten en ’s avonds in bed teruglezen. Een vluchtige screening van het pand wijst uit dat op twee mensen na alle collega’s naar huis zijn, inclusief Pjotr. Waarschijnlijk nog een halfuurtje en ik heb het pand voor mezelf. In de tussentijd maak ik een boterham met kaas en komkommer en besmeer ik drie rijstwafels met pindakaas. Verder gris ik een kleurig zakje smileys mee, bij wijze van toetje. Met dit matig uitgebalanceerde avondmaal verschuil ik me achter de laptop en mail het geheime dagboekdossier naar m’n werkcomputer, die is aangesloten op de printer. En dan nog snel een restje facturen invoeren om de tijd verantwoord te doden.